

Спасе, джерело утіхи

116

«Благословенний Бог (...) що в усякій скорботі Він нас потішає (...)» 2 Кор. 1:3-4

1. Спа - се, дже - ре - ло у - ті - хи, сер - це зве - се - ли мо - є.
2. Ми в тем - ря - ві не блу - ка - єм, ти о - сві - тлю - єш нам шлях.
3. Як Тво - ю лю - бов ве - ли - ку люд - ський ро - зум мій зба - гне?!
Дай спі - вать ме - ні ту пі - сню, що свя - тить І - м'я Тво - є.
Ти про - стив на - ші про - ви - ни, це ми чу - є - мо в сер - цях.
О, я - ку від - дам по - дя - ку, що з грі - хів Ти спас ме - не?

Хай по - ли - не спів чу - до - вий про не - бе - сну бла - го - дать
Був і я, мов син той блу - дний, та не - не Ти від - шу - кав,
Не ба - жа - ю біль - ше, Спа - се, ві - дій - ти від Те - бе знов,
і про те, як Ти лю - бо - ві мир свя - тий всім хо - чеш дать.
бо жит - тя Сво - є за ме - не на хре - сті Свя - тий від - дав.
бо й за ме - не на Гол - го - фі Ти Сво - є жит - тя від - дав.

і про те, як Ти лю - бо - ві мир свя - тий всім хо - чеш дать.
бо жит - тя Сво - є за ме - не на хре - сті Свя - тий від - дав.
бо й за ме - не на Гол - го - фі Ти Сво - є жит - тя від - дав.

і про те, як Ти лю - бо - ві мир свя - тий всім хо - чеш дать.
бо жит - тя Сво - є за ме - не на хре - сті Свя - тий від - дав.
бо й за ме - не на Гол - го - фі Ти Сво - є жит - тя від - дав.